

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 69/2025
26.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Јасминке Обућине, Татјане Матковић Стефановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца „Удружење осигуравача Србије“, Нови Београд, чији је пуномоћник Весна Браун, адвокат у ..., против тужених „Alpha team services“ д.о.о. у ликвидацији Београд и АА из ..., чији је заједнички пуномоћник Предраг Савић, адвокат у ..., ради регреса, вредност предмета спора 3.532.831,37 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4371/24 од 24.10.2024. године, у седници одржаној 26.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4371/24 од 24.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4371/24 од 24.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 2719/2018 од 17.06.2024. године, у ставу I изреке, обавезан је првотужени да тужиоцу исплати износ од 2.119.698,82 динара, на име регреса, са законском затезном каматом од 02.04.2018. године до исплате. У ставу II изреке, одбијен је тужбени захтев којим је обавезан првотужени да тужиоцу исплати износ од 1.413.132,55 динара на име регреса са законском затезном каматом од 02.04.2018. године до исплате. У ставу III изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да друготужени исплати тужиоцу износ од 3.532.831,37 динара са законском затезном каматом од 02.04.2018. године до исплате. У ставу IV изреке, обавезан је првотужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 463.713,60 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. У ставу V изреке обавезан је тужилац да друготуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 465.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4371/24 од 24.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и разматрања правног питања.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Нижестепеним одлукама делимично је усвојен тужбени захтев према првотуженом и обавезан је првотужени да тужиоцу исплати износ од 2.119.698,82 динара са припадајућом затезном каматом, док је у односу на друготуженог одбијен тужбени захтев за исплату новчаног износа на име регреса. Према образложењу нижестепених судова, тужилац је као гарантни фонд према Закону о обавезном осигурању у саобраћају надокнадио штету оштећеном лицу коју је проузроковао возач возила које у моменту саобраћајне незгоде није било осигурано од аутоодговорности, а чији је власник у моменту незгоде био првотужени. Према оцени нижестепених судова, тужиоцу припада право на 60% штете коју је надокнадио оштећеном лицу имајући у виду да је возач – оштећени учествовао са 40% у настанку штете, односно допринео је да висина буде већа. У односу на друготуженог, нижестепени судови су јединствени у оцени да тужилац као гарантни фонд има право регреса само према власнику моторног возила, а не и према лицу које је својим радњама проузроковало саобраћајну незгоду, због чега је тужбени захтев у односу на друготуженог одбијен.

Тужилац у ревизији посебно указује да је одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној неопходно ради уједначавања судске праксе и тумачења члана 28. став 2. Закона о обавезном осигурању у саобраћају и члана 91. истог закона, у смислу одређивања да ли гарантни фонд, односно Удружење осигураваача има право регреса само према власнику возила којим је проузрокована саобраћајна несрећа, а које није било осигурано од обавезног осигурања од аутоодговорности или такво право постоји и према лицу које је одговорно за штету. Према налажењу Врховног суда, указивање тужиоца на пресуду Привредног суда у Београду П 3993/2020 од 18.01.2021. године, којом је и одговорно лице обавезано да овде тужиоцу регресира штету коју је исплатио оштећеном лицу, не указује на потребу за уједначавањем судске праксе. Ово из разлога што су нижестепени судови у предметној парници применили закон којим је уређена материја обавезног осигурања у саобраћају и прописана правна последица недостатка таквог

осигурања, укључујући и права гарантног фонда којим располаже тужилац, па нема потребе за уједначавањем судске праксе у односу на првостепену одлуку на коју указује тужилац.

Врховни суд је становишта да се не ради о правном питању које треба размотрити у интересу равноправности грађана или од општег интереса, због чега је Врховни суд применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против тужених поднео тужбу дана 22.05.2018. године. Вредност предмета спора износи 3.532.831,37 динара, што представља противвредност од 29.903,97 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић